

Sygn. akt VI W 2061/15

RSOW 2523/A/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu Wydział VI Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Woźnica

W obecności oskarżyciela: KPP I. -----

po rozpoznaniu dniach 15.04.2016r., 21.06.2016r., 02.09.2016r., 06.10.2016r., 17.11.2016r. w I.

sprawy przeciwko: **R. N.** synowi D. i E. zd. N., urodzonemu (...) w K., PESEL (...), zamieszkałemu: ul. (...), (...)-(...) K.

obwinionemu o to, że:

W dniu 14 września 2015r. około godziny 17:40 w I. na ulicy (...) podczas jazdy pojazdem marki B. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość na obszarze zabudowanym o 39 km/h (89/50).

tj. o czyn z art. 92a kw

orzeka:

1. uznaje obwinionego **R. N.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w rozmiarze 400 (czterystu) złotych
2. obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w sprawie w wysokości 100 (sto) złotych, należnościami związanymi z wydaniem opinii w sprawie i opłatą w wysokości 40 (czterdziestu) złotych.

Sygn. akt VI W 2061/15

UZASADNIENIE

w sprawie R. N. obwinionego o czyn z art. 92a k.w. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14.09.2015 r. D. R. (1) i T. W. – funkcjonariusze WRD KPP I. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym. Wymienieni w godzinach od 17.00 do 18.00 dokonywali pomiaru prędkości pojazdów przy użyciu radarowego przyrządu do pomiaru prędkości I – 1 o nr fabrycznym (...) Urządzenie posiadało świadectwo legalizacji ważne do dnia 31.08.2016 r. Kontroli dokonywali przy ul. (...) w I.. Radiowóz zaparkowany był na parkingu. Miejsc i odcinek drogi spełniały warunki dokonania kontroli i pomiaru urządzeniem I..

dowód: notatka urzędowa (k. 5 akt), świadectwo legalizacji (k. 7 akt), zeznania D. R. (1) (k. 9 akt), szkic (k. 24 akt), notatnik służbowy (k. 31 akt), książka pracy urzędnika (k. 41 akt), opinia (k. 79 akt)

Około 17.40 D. R. (1) zatrzymał do kontroli drogowej pojazd marki B. o nr rej. (...), którego kierujący przekroczył dopuszczalną w tym miejscu prędkość o 39 km/h. Prędkość dopuszczalna – 50 km/h. Pomiar wskazywał 89 km/h. Pomiaru dokonano powołanym wyżej urządzeniem I. – 1. D. R. (1) nie miał żadnych wątpliwości, iż dokonany pomiar

dotyczy pojazdu B.. Pomiar wykonany został w sposób prawidłowy, zgodnie ze sztuką oraz instrukcją urządzenia. Przed tym pojazdem nie jechał żaden inny pojazd. Wymieniony jechał w kierunku K.. Asysty do kontroli dokonywał T. W.. Kierującym B. okazał się R. N., któremu okazano wynik pomiaru. Wymienionemu zaproponowano mandat karny kredytowany w wysokości 300 zł oraz 6 pkt karnych, pouczając o prawie do odmowy przyjęcia mandatu. R. N. z prawa tego skorzystał. Warunki atmosferyczne były dobre, nie było opadów deszczu ani mgły.

dowód: notatka urzędowa (k. 5 akt), zeznania D. R. (1) (k. 8-9, k. 57 -58 akt), częściowo wyjaśnienia obwinionego (k. 20-v akt), zeznania T. W. (k. 20v-21, k. 60-v akt), szkic (k. 24 akt), notatnik (k. 31 akt), notatnik (k. 38 akt), opinia (k. 79 akt)

R. N. na dzień 14.09.2015 r. posiadał 24 punkty karne, a na dzień 25.04.2016 r. posiadał 30 punktów karnych.

dowód: pismo KPP (k. 23 akt)

D. R. (1) przeszedł szkolenie w zakresie ruchu drogowego w szkole w L., pracuje w (...) od 14 lat. W pracy używa urządzeń kontrolnych typu I. i U., jeśli ma wątpliwości co do identyfikacji pojazdu odstępuje od kontroli.

dowód: zeznania D. R. (1) (k. 57v-58 akt)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody.

Obwiniony do popełnienia zarzuczonego jemu czynu nie przyznał się. (k. 20 akt)

Wyjaśnił, że poruszał się w kolumnie pojazdów, jechał lewym pasem w kierunku K., przed nim nie jechał żaden pojazd, natomiast prawym pasem jechał równo z nim pojazd, nadto jechały ciężarówki. Dodał, że wszystkie pojazdy poruszały się z prędkością podobną do jego prędkości, która wynosiła ok. 60 km/h. Podał, że policjanci byli schowani za żywopłotem, wyskoczyli nagle i go zatrzymali, okazując wynik pomiaru – 89 km/h. Nadmieniał, iż zapytał policjantów jakim urządzeniem dokonali pomiaru, zapytał w jaki sposób urządzenie może stwierdzić że dokonano pomiaru jego pojazdu. Wyjaśnił, iż nie padał deszcz, nie było mgły. Przyznał, iż mógł mieć 14 punktów karnych. (k. 20-v akt) . Dalej wyjaśnił, iż radiowóz był schowany w bramie, na co ma świadków i przypomniał sobie, że kontrolował go T. W.. Odnośnie przeszkód do dokonania pomiaru wskazał na znaki drogowe. (k. 20 v, k. 21 akt). Następnie wyjaśnił, iż kontroli nie dokonywał D. R. (1) albowiem siedział on za kierownicą radiowozu. Wyjaśnił, iż okoliczności zeznań policjantów budzą wątpliwości albowiem policjanci zeznają w oparciu o swoje domniemania albowiem obaj przyznali, iż zdarzenia nie pamiętają. Nadto wyraził zastrzeżenia do metody wykonania pomiaru, stwierdził że pomiar był błędny (k. 58 akt). Nadto obwiniony powołał się na rozporządzenie Ministra Gospodarki z 09.11.2007 r. podnosząc, iż urządzenie I. nie jest w stanie zidentyfikować którego pojazdu dotyczy pomiar, urządzenie obsługiwane jest ręcznie i decydujący wpływ na precyzja policjanta. Dodał, iż pomiary wykonywane są na oko. Zarzucił manipulację w sporządzaniu notatek. Przyznał, iż żadnych skarg na policjantów nie składał.

Analizując wyjaśnienia obwinionego w kontekście całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż na wiarę w istotnym dla sprawy zakresie zasługują te wyjaśnienia, które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków: D. R. (1) oraz T. W. oraz dowodach z dokumentów, w tym w postaci notatki, notatników, szkicu, książki pracy urządzenia. Na wiarę zasługiwały zatem wyjaśnienia w jakich obwiniony twierdził, że jechał ul. (...) w kierunku K., lewym pasem, zatrzymany został do kontroli, okazano mu pomiar, z którym on się nie zgodził. Natomiast wyjaśnienia w jakich obwiniony do winy nie przyznaje się i wskazuje na przyczyny wadliwego pomiaru prędkości, wadliwości urządzenia, manipulowania faktami przez policjantów nie mogą zostać uwzględnione. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego uznać należało za przyjętą linię obrony. Sam obwiniony nie był konsekwentny w jej realizacji. Obwiniony poza wiarygodnością relacji policjantów kwestionował również przydatność urządzenia którym dokonano pomiaru pod kątem jego zgodności z wymaganiami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9.11.2007 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 3.12.2007 r., Nr 225, poz. 1663). Wyjaśnienia te

pozostawały w sprzeczności z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, opinią biegłego i jako takie nie mogły zasługiwać na uwzględnienie Sądu.

Na wiarę zasługiwały natomiast zeznania przesłuchanych w sprawie świadków: D. R. (1) (k. 8-9, k. 57v-58 akt) i T. W. (k. 20v-21, k. 60-v akt). Zeznania te były jasne, spójne, wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały. Wprawdzie świadkowie szczegółów nie pamiętali, ale niemniej jednak znajduje to usprawiedliwienie w charakterze ich pracy, ilości wykonywanych kontroli, podejmowanych czynności. Świadkowie, wbrew twierdzeniom obwinionego wskazali jakich okoliczności nie pamiętają, podawali odnośnie przyjętej przez nich praktyki w zakresie dokonywania pomiaru oraz miejsca tego pomiaru, który poza książką pracy, wynikał również z notatników służbowych, w szczególności D. R. (1). Uwzględnić przy tym należy, na co zwrócił uwagę również biegły opiniujący w sprawie, iż obwiniony przedstawił zdjęcia innego miejsca niż faktycznie dokonanej kontroli. Zdaniem Sądu obwiniony realizował swoją linię obrony poprzez dezinformację. Poza miejsce wskazanej kontroli, wskazywały na to również twierdzenia co do osoby dokonującej pomiaru. Obwiniony nagle przypomniał sobie, który z policjantów miał dokonać kontroli, co było sprzeczne z zapisami w notatnikach. Nie znane są Sądowi powody do dokonywania takiej zamiany ról, o jakich wyjaśniał obwiniony. Sąd nie dopatrywał się w zeznaniach świadków chęci bezpodstawnego obciążenia obwinionego. Tym samym nie sposób było przyjąć, iż świadkowie zeznawali niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, by pomawiali obwinionego, bądź też zeznania swoje opierali na domniemaniach. Najistotniejsze były pierwsze zeznania złożone przez D. R. (1), znajdujące odzwierciedlenie tak w notatce urzędowej jak i notatniku służbowym. Jednocześnie podkreślić należy, iż świadek nie miał żadnych wątpliwości co do prawidłowości pomiaru, gdyż wobec istnienia jakichkolwiek wątpliwości od kontroli odstępuje. Podkreślić należy, iż sam obwiniony podał, że żaden pojazd przed nim nie jechał. Nie może stanowić o zachowaniu dopuszczalnej prędkości twierdzenie obwinionego, iż jechał z prędkością równą innym, bowiem to on został zatrzymany do kontroli i to jego prędkość zmierzono jako przekraczającą dopuszczalną. Wątpliwe są również twierdzenia, iż ciężarówka na tym odcinku poruszać się miała z prędkością blisko 90 km/h. Zważyć również należy, iż obwiniony, mimo – jego zdaniem – rażących nadużyć skargi na czynności policjantów nie składał.

W toku postępowania, po uzupełniania materiału dowodowego o szkic miejsca kontroli, dane co do warunków atmosferycznych, książkę pracy urzędnika I., która była niezbędna wobec przedłożonego świadectwa legalizacji i instrukcję urzędnika I., Sąd dopuścił dowodów z opinii biegłego na okoliczność prawidłowości dokonanego pomiaru. W opracowanej i złożonej do akt opinii (k. 67-79 akt) biegły G. B. stwierdził, że pomiar urządzeniem został przeprowadzony zgodnie ze sztuką i instrukcją obsługi, nieprawidłowości nie dopatrywał się. Biegły po dokonaniu oględzin miejsca przyjął również, iż wybrane miejsce i odcinek drogi spełniały warunki dokonania kontroli i pomiaru. Jedyne wątpliwości wynikały z wyjaśnień obwinionego. Nie mniej jednak kwestia wyjaśnień obwinionego i ich oceny nie leży w kompetencjach biegłego i jest zastrzeżona dla Sądu.

Powołana opinia biegłego – w zakresie kompetencji biegłego i przedmiotu opinii - zasługiwała na uwzględnienie. Była jasna, pełna, rzeczowa, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności, niejasności. Biegły opiniował w oparciu o posiadaną wiedzę i doświadczenie życiowe. Biegły wyjaśnił na czym polega praca urzędnika. Opinia znajdowała również oparcie w instrukcji pracy urzędnika I..

Za bardzo przydatny Sąd uznał pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci dokumentów uznając jego przydatność do rozstrzygnięcia sprawy.

W tym stanie rzeczy wina obwinionego nie budziła wątpliwości i polegała na tym, że:

w dniu 14 września 2015 r. około godziny 17:40 w I. na ulicy (...) podczas jazdy pojazdem marki B. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym o 39 km/h (89/50).

Zachowaniem wyżej opisanym obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 a kw. Odpowiedzialności na podstawie powołanego przepisu podlega kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Przedmiotami ochrony komentowanego przepisu są porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowego zagrożone przez niedostosowanie się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem

drogowym. "Nie stosuje się do ograniczenia prędkości", oznacza niepodporządkowanie się ograniczeniu prędkości obowiązującemu w ruchu drogowym nakazanemu znakiem drogowym lub wynikającym z przepisów ustawy, nieprzestrzeganie go czy też niestosowanie się do niego. Przy czym pojęcie ograniczenia należy tu interpretować jako ujęcie, zawarcie w pewnych ramach, granicach, co skutkuje tym, że czynność sprawcza w tym wypadku może polegać zarówno na przekroczeniu górnej granicy dozwolonej prędkości, jak i na zejściu poniżej dolnej nakazanej prędkości poruszania się pojazdu po danym odcinku drogi. Ograniczenie prędkości wynikające z przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym zostało uregulowane w rozdziale 3 oddziale 3 zatytułowanym "Prędkość i hamowanie". Naruszenie, bez stanu zagrożenia w ruchu, nakazu poruszania się z dozwoloną prędkością, której granice zostały określone w art. 20 p.r.d., obejmuje:

- 1) przekroczenie prędkości 50 km/h dopuszczalnej dla pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5-23;
- 2) przekroczenie prędkości 60 km/h dopuszczalnej pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 23-5;
- 3) przekroczenie prędkości 20 km/h dopuszczalnej pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania.

Organ zarządzający ruchem na drogach może zmniejszyć lub zwiększyć, za pomocą znaków drogowych, prędkość dopuszczalną pojazdów obowiązującą na obszarze zabudowanym. Ograniczenie prędkości może mieć również charakter decyzji administracyjnej wydanej na podstawie § 32 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 186, poz. 1322 z późn. zm.). Wykroczenie określone w dyspozycji art. 92a ma charakter indywidualny i formalny, może je bowiem popełnić jedynie osoba prowadząca każdy rodzaj pojazdu, także ta, która prowadzi dany pojazd bez wymaganych uprawnień, poprzez zachowanie umyślne lub nieumyślne, którego skutkiem jest każde przekroczenie obowiązującej prędkości, w każdym miejscu, gdzie obowiązują przepisy ustawy - Prawo o ruchu drogowym.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd doszedł do przekonania, iż obwiniony wyczerpał znamiona zarzuczonego jemu wykroczenia z art. 92 a k.k. Wymieniony kierując samochodem B. nie dostosował się do ograniczenia prędkości wynikającego z wyżej cytowanej ustawy prawo o ruchu drogowym a wynoszącego dla obszaru zabudowanego – ul. (...) w I. – 50 km/h. Jak wynika z zeznań świadka D. R. (1) wymieniony poruszał się z prędkością przekraczającą dozwoloną o 39 km/h, co z kolej wynikało z odczytu urządzenia pomiarowego I.. Zdaniem Sąd bez znaczenia, w świetle zeznań świadka R. i pozostałych dowodów w postaci dokumentów, opinii jest, pozostaje fakt iż urządzenie I. nie zapewniało identyfikacji pojazdu, którego prędkość była kontrolowana. Powołany wymóg wynikał uprzednio z obowiązującego rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9.11.2007 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 3.12.2007 r., Nr 225, poz. 1663) - §10 ust 1 pkt 1. Obecnie obowiązujące i mające zastosowania w niniejszej sprawie – czego obwiniony nie dopatrzył - rozporządzenie z dnia 17 lutego 2014 r.w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. 2014. poz. 281) wprowadza zmiany. W myśl §8 w urzędzeniu bez urzędzeń dodatkowych rejestrujących tj. tak jak w niniejszej sprawie - powinien być wyświetlany wynik pomiaru prędkości, powinno być zablokowane wykonanie nowego pomiaru do czasu skasowania przez użytkownika przyrządu wyniku pomiaru. Zarzut, iż urządzenie nie spełniało kryteriów nie obowiązującego obecnie rozporządzenia jest bezpodstawny, podobnie w odniesieniu do obecnie obowiązującego rozporządzenia. Na to również wskazał biegły. Wskazać przy tym należy, iż urządzenie I. posiadało świadectwo legalizacji wydane w oparciu o powołane rozporządzenie. Jest to urządzenie używane w całym kraju przez Policję. Brak jest zatem podstaw aby kwestionować wynik pomiaru, zwłaszcza z uwagi na zeznania świadka D. R.. Wymieniony bezpośrednio po dokonanej kontroli pamiętał okoliczności i na nie wskazał. Przed Sądem odniósł się do ogólnie stosowanej przez niego praktyki i metody pracy. Powołany w sprawie biegły nie stwierdził przy tym nieprawidłowości w dokonaniu pomiaru, zwłaszcza iż dokonał jej funkcjonariusz WRD

mający doświadczenie zawodowe. Brak było podstaw do przyjęcia, iż pomiaru dokonano sprzecznie z instrukcją pracy urządzenia i warunkach topograficznych, pogodowych które uniemożliwiały pomiar. Nie można wymagać, aby policjanci wyrecytowali na pamięć instrukcję obsługi, skoro umiejętności praktyczne w tym zakresie posiadli. Co istotne urządzenie dokonało pomiaru, wynik był czytelny, zatem wykluczyć należy, iż pomiar z przyczyn technicznych wykonany był nieprawidłowo. Z tych względów Sąd uznał, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego czynu. Brak było podstaw do przyjęcia, iż zeznania świadków stanowiły wyraz bezpodstawnego jego obciążenia.

Uznając iż wina obwinionego nie budziła wątpliwości Sąd na podstawie art. 92 a k.w. wymierzył jemu karę grzywny w wysokości 400 zł.

Organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Uwzględniając powyższe Sąd doszedł do przekonania, iż wystarczającym będzie wymierzenie wobec obwinionego kary grzywny w rozmiarze 400 zł. Za tym przemawiał bowiem stopień społecznej szkodliwości czynu jemu przypisanego, obwiniony stwarzał zagrożenie w ruchu, przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym aż o 39 km/h. Właściwości i warunki osobiste obwinionego, sposób życia i zachowanie przed popełnieniem wykroczenia, gdzie prowadzi on ustabilizowany tryb życia. Okoliczności te przemawiały na korzyść obwinionego. Obwiniony posiadał znaczną ilość punktów karnych. Nadto Sąd uwzględnił na niekorzyść obwinionego fakt, że znacząco przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym, przy czym uwzględnił charakter miejsce w którym do przekroczenia prędkości doszło. Obwiniony nie dostrzegł negatywnego zachowania ze swojej strony, nie wykazał skruchy. Wymierzając karę grzywny na poziomie większym niż minimalny Sąd kierował się stopniem winy. Nadto Sąd wziął pod uwagę dyrektywy przewidziane art. 24§3 k.w. tj. uwzględnił dochody obwinionego, warunki osobiste i rodzinne, możliwości zarobkowe. Obwiniony pracuje zawodowo, jest młody.

W myśl art. 118§1 k.p.w. w razie skazania obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania w sprawie i pozostałymi kosztami związanymi z wydaniem opinii. Obciążenie kosztami i również opłatą jest zasadą w postępowaniu. Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia z tych kosztów, zwłaszcza iż obwiniony pracuje. Na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego opłatą w wysokości 40 złotych.

SSR Sylwia Rolirad – Majewska